

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15. ΜΑΙΟΥ. 1853.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

ΦΥΛΛ. 76.

Είδοκοιοῦνται οἱ ἐν Κεφαλληνίᾳ συνδρομη-
ταὶ ὅτι ἀνταποκριτῆς καὶ ἐπίτροπος τῆς Παν-
δώρας διωρίσθη ἐκεῖσε ὁ Κ. Σπυρίδων Βέ-
νετζς, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἐξώφυλλον.

—ο—

Ο ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.)

—ο—

(Συνέχεια ἰδὲ Φυλλάδιον 75).

Οἱ τακτικοὶ θεαταὶ τῶν ταυρομαχιῶν ἐξεπλά-
γησαν ὅχι ὀλίγον, ὅτε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐπλη-
ροφορήθησαν ὅτι ὁ Διέγος Τουδίλλας ἔγεινεν ἀφαντος.
Ὅκτὼ ἡμέρας ἐπένθησεν ἡ Σεβιλλίᾳ τὴν στέρψιν τοῦ
πρώτου ταυρομάχου τῆς τὴν ἐπελθοῦσαν ὁμοῦς
Κυριακὴν πολλὰ ὀλίγοι ὠμίλουν πλέον περὶ αὐτοῦ.
Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐμελλε νὰ παρασταθῇ πλέον καμμία

ταυρομαχία εἰς οὐ ἔλθῃ ἕτερος περίφημος ταυρομάχος
τὸν ὁποῖον ἐπερίμενον ἔκ τοῦ Τωλήτου, ὁ μαρκέσιος
Πουντάλης ἐπέστρεψε μετὰ τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ
γαμβροῦ τοῦ Δὸν Ἀλβάρου εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἐν τούτοις διεδόθη ἡ φήμη ὅτι ληστρικαὶ συμμο-
ρίαι ἐλεηλάτουν τὴν Σιέρραν, καὶ ἀμέσως ἐστάλησαν λό-
χοι χωροφυλάκων εἰς τὸ ὄρος, οἵτινες ὅμως δὲν ἔλαβον
τὸν κόπον νὰ συμπλακῶσι μετὰ τῶν ληστῶν, ἐπειδὴ
ὁ διοικητὴς τῶν ἐπέβητο τὸ ἀξίωμα· αὐτοῖς ἐκ-
θέτει ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον, εὕρισκει τὸν ὀλεθρὸν του·
Ὅθεν οἱ φύλακες τῆς δημοσίου ἀσφαλείας ἀπεσύρ-
θησαν ἡσύχως εἰς χειμᾶδιον, ὅπου διέτριψαν ἐξ ἑ-
βδομάδας, καθ' ἃς οὐδόλως ἐταράχθη ἡ ἡσυχία τῆς
Σιέρρας Μορένας. Εἰς δὲ τὴν ἐξοχὴν τοῦ μαρκεσίου
Πουντάλης, ἀρχαῖον φρούριον ἀραβικόν, ἐπικράτει
ἄκρα εὐθυμία. Ὁ οἰκονόμος, κατεσκοτισμένος ἀπὸ
ἀσχολίας, κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ παρασκευάσῃ τὸ
συμπόσιον τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Πλήθος ἐπιτήμων ἄλ-
λων ἐκ τῶν εὐγενῶν τῆς Σεβιλλίᾳς καὶ τῶν πέριξ
ἀγροκηπίων ἦσαν προσκεκλημένοι εἰς τὸν γάμον τῆς
κόρας Μαρικίτας μετὰ τοῦ Δὸν Ἀλβάρου Βάρρου.
Ἱερεῖς τις ἐκ τοῦ τάγματος τῶν Φραγκισκανῶν ἐμελ-
λε νὰ εὐλογήσῃ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τὸν γάμον

εἰς τὸ παρακείμενον Μοναστήριον. Μεγαλοπρεπὲς δὲ συμπόσιον καὶ λαμπρὸς χορὸς ἐμελλον νὰ συγκροτηθῶσι τὴν ἑσπέραν τῆς παραμονῆς τῶν γάμων. Αἱ τράπεζαι ἦσαν ἑτοιμοί, καὶ οἱ προσκεκλημένοι εἶχαν ἀρχίσαι νὰ δειπνῶσιν, ὅτε ἀγγελιαφόρος τις εἰσελθὼν ἐπὶ καθιδρωμένου ἵππου εἰς τὴν αὐλὴν, ἔδραμεν αἰφνιδίως εἰς τὸ ἐστιατόριον. Τὸ τετραπυγμένον πρὸς ὠπὸν τοῦ προικόνων ἀπαίσια· ἀποταναίξας δὲ πρὸς τὴν μαρκέσιον Πουντάλη, γενικὸν διοικητὴν τοῦ εἰς Σιδιλλίαν σταθμεύοντος στρατοῦ, τὸν παρεκάλεσε νὰ συνεξέλθῃ πρὸς αἰθούσης μετ' αὐτοῦ. Οἱ προσκεκλημένοι ἠπώρουν περὶ τῆς κατεσκευασμένης ταύτης ἀγγελίας, καὶ γενικὴ ἀμηχανία καὶ φόβος κατεῖχεν ὅλους, ὅτε ὁ μαρκέσιος Πουντάλης ἐπιστρέψας εἶπε μειδιών· «Καὶ ἀσταίτητος. Νομίζω, Κυρία, ὅτι ὁ διάβολος ἠθέλησε νὰ ταραξῇ τὴν ἡσυχίαν μας, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Οἱ καλοὶ μας φίλοι, οἱ εἰς Σιδιλλίαν ἀστυνόμοι, ἐταράχθησαν διὰ πάντα ἐξ ἡλπιστάς, οἱ ὅποιοι ἐφάνησαν ταύτην τὴν ἑσπέραν εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Ἰταλίκης. Ἰδοὺ ὅλη ὅλη ἡ δυστυχία δὲν ἤρξε τὸν κόπον νὰ στείλωσιν ἐπιτήδες ἀγγελιαφόρον. Σὺς παρακαλῶ, μὴν ἀνησυχᾶτε».

Ἡ εὐθυμία ἐπαυλῆθεν· ὁ μαρκέσιος, ὅστις οὐδέποτε εἶχε δεῖξαι τέσπιν φαιδρότητα, ἐπὶν εἰς ὑγείαν τῶν νεόνυμφων· ἀμέσως ἐλησμονήθη ὁ ἀγγελιαφόρος, ἄκρα φαιδρότης ἐπεκράτησε μεταξύ τῶν συνδαιτυμόνων, καὶ ἤρχισεν ὁ χορὸς. Ἀλλ' ὁ γέρον μαρκέσιος ἔβαινε μετ' ὀλίγον ἀφαντος χωρὶς νὰ τὸν παρατηρήσῃ κανεὶς. Αἱ εἰδήσεις, τὰς ὁποίας ἐλάβε πρὸ ὀλίγου, δὲν τὸν ἀφῆκαν νὰ ἡσυχάσῃ, διότι δὲν ἐπρόκειτο περὶ πάντες ἢ ἐξ ἡσυχῶν, ὡς εἶχεν εἰπεῖ, ἀλλὰ περὶ ὁλοκλήρου στρατοῦ ἡσυχῶν, οἷον· οἱ εἰς τὰς παρὰ τὸ χωρίον Σαντιπύγκιον, κατέκαυσαν ὁλοκλήρον ἀπόσπασμα βασιλικῶν καρακινωρῶν, καὶ τὴν παρελθούσαν νύκτα ἐλαηλάτησαν τὸ φρούριον. Ὅλος ὁ βασιλικὸς στρατὸς ἦτον εἰς τὰ ὅπλα· ὁ μαρκέσιος Πουντάλης ἐγράψεν εἰς τὰς Ἀρχάς τῆς Σιδιλλίας, ὅτι ἠθελε φθάσει τὴν ἐπιούσαν· καὶ συγχρόνως ἔδωκε καὶ προφορικὰς ἐντολὰς εἰς τὸν ἀγγελιαφόρον, ὅστις ἀμέσως ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν· εἰς δὲ τὰς εἰς τὸ φρούριον παρούσας φρουράς τῆς τιμῆς ἔδωκε κυρίως τὴν διαταγὴν, νὰ ἦεν προεσκευασμένοι εἰς ἀμύναν, καὶ νὰ διαμοιρῶσιν ἐπὶ τῶν πύργων, καὶ τῶν ὀψηλῶν προχειμάτων. Αἱ γέφυραι τοῦ φρουρίου ἀνεσύρθησαν, καὶ ἐνῶ εἰς τὴν αἶθουσαν ἐχόρευον, ἔξω τὰ πάντα περικυκλῶντο πρὸς ὑπερασπίσιν· ἐν τούτοις ἐπιστρέψαν ὁ μαρκέσιος εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ χοροῦ, καὶ ἐκ διαλειμάτων παρελκόμενος ἔξω καὶ τοὺς ἱπποτάς· ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, ἔξω ἕκαστος ἐλάμβανε καὶ τὰ ὅπλα τοῦ ὁ δὲ δὲν Ἀλβάρος ἔμεινε διὰ τινος ὥρας μακρὰν τῆς αἰθούσης, ἐπειδὴ ὁ πένθερός του τὸν εἶχεν ἀναγκάσει προσφωρὸν ἀσχηγὸν τῆς φρουρᾶς τῆς τιμῆς. Ὅταν δὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν νύμφην αὐτοῦ, εἰς μάχην ἐπροσπάθει νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπουσίαν τοῦ δὲ εὐλογούντων πρόφασιν· ἡ Δὺνα Μαρικίτα ἦτον εἰς μέγιστην ἐνησυχίαν.

— «Ἀλβάρε, εἶπε, κρύπτεται ἀπ' ἐμοῦ καὶ τι»
— «Τίποτε, φίλτατη μου»· ἀπεκρίθη ἐκεῖνος πα-

ρηγορῶν αὐτήν. — «Ὁ πατήρ μου ὑποκρίνεται φαιδρότητα, τὴν ὁποίαν πραγματικῶς δὲν ἔχει.»
— «Καὶ σήμερον νὰ μὴν εὐθυμῇ», εἶπεν ὁ δὲν Ἀλβάρος, «ἐνῶ εἶναι τόσον εὐτυχὴς;» — «Ἀ! φίλε μου, δὲν εἶναι τὸ πρᾶγμα οὕτως· συγχωρήσατέ με νὰ εἶπω, ὅτι ὅπως διαφορετικὸς ἦτο πρὶν ἔλθῃ ὁ ἀγγελιαφόρος. Διὰ τὴν δὲν ἔμεινε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν χορὸν;» — «Διότι εἶχεν ὑπηρεσίαν, πλὴν τούτου δὲν τὸν ἐπροσκαλέσαμεν, καὶ τὸ καθῆκόν του τῷ ὑπηγόρευε τὴν ἀπουσίαν, καὶ ἂν ἤθελε νὰ μείνῃ...»
— «Ἀ! Ἀλβάρε,» τὸν διέκοψεν ἡ Μαρικίτα, «ἀποφύγετε τὰς ἐρωτήσεις μου. Ὁ θεὸς μου! ἔμελλε ν' ἀληθεύσῃ ὅτι ὑπάρχουν ἀλάνθαστα προαισθήματα; Ἡ τροφὸς μου ἡ μήτηρ τοῦ ταυρομάχου πάντοτε μ' ἔλεγεν, ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μου ἔμελλε νὰ συμβῇ δυστύχημά τι, ἔλεγεν ὅτι τὸ ἀνέγνωσεν εἰς τὴν χεῖρά μου. Καὶ πρότερον μὲν ἐγέλων δι' αὐτὰ, ἀλλὰ σήμερον φοβούμαι...» Ἐνῶ ἡ Μαρικίτα εἰσέτι ὠμίλει, ἀντήχησεν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς αἰθούσης ἡ φωνὴ· «εἰς τὰ ὅπλα!»

Οἱ ἱπποταὶ τάχιστα ἀντήλλαξαν τὰς Κυρίας μετὰ τὰ ξίφη, καὶ ἔσπευσαν πρὸς μάχην. Τρομερὸν πῦρ ἐφώτιζε τὴν περιοχὴν τοῦ φρουρίου, οἱ πυροβολισμοὶ εἶχον διασεισῆσαι ἤδη τοὺς τέσσαρας πύργους. Πεισματώδης μάχη συνεκροτήθη ἔξω, ἐνῶ εἰς τὴν αἶθουσαν αἱ ὡραῖαι Κυρίαί τῆς Ἀνδαλουσίας κατὰ παράκλησιν τῆς Μαρικίτας, πατοῦσαι γονυπατεῖς μετὰ τὰ ἐνδύματα τοῦ χοροῦ ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν τῆς Παναγίας. Ἐνῶ δ' αἱ Κυρίαὶ προσήυχοντο ἔτι, ἠκούσθησαν εἰς τὴν αἶθουσαν τρομερὰ κρυγαί· οἱ Βαρτουλέριοι, διότι αὐτοὶ ἦσαν οἱ προσδάλοντες τὸ φρούριον, εἶχον εἰσελθεῖ εἰς τὴν ἐνδοτέραν αὐλὴν, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς ἀνδρατινα μὲ μαῦρον πῖλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτον ἐξωγραφημένη μὲ ἐρυθρὰ χρώματα κεφαλὴ ταύρου. Τὸ ἄγριον πλῆθος ἐφώρμησεν εἰς τὴν αἶθουσαν, ὅπου εἶχε σπεύσει πρὸ αὐτῶν ὁ δὲν Ἀλβάρος διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ σώσῃ τὴν νύμφην αὐτοῦ.

Ὅτε ὁ Ζωρράστριον εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἶθουσαν, ἐφώρμησεν ὁ δὲν Ἀλβάρος κατ' αὐτοῦ· ἡδὴ διεσπάρωθησαν τὰ ξίφη, καὶ ἡ αἶθουσα ἦθελε βαρῇ ἀπὸ τὸ αἶμα τῶν μαχομένων, ἐν κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν δὲν εἰσῆρχετο ἕτερος ἀξιωματικὸς τῶν Βαρτουλερίων, ὅστις ἀπολακτίσας τὸ ξίφος τοῦ Ζωρράστριονος ἐφώνησεν· «Ὀπίσω, σύντροφε, εἶναι ὁ δὲν Ἀλβάρος, ἀνῆκει εἰς ἐμέ»· ἠτομάζοντο δὲ νὰ ἐλθῶσιν εἰς χεῖρας ὅτε Διέγος Τουδίλλας καὶ ὁ νυμφίος, ἀλλ' ἡ Μαρικίτα καὶ ἡ Ζαλέα, ἧτις εἶχεν ἀκολουθήσει τὸν ἀγαπητὸν τῆς Διέγον μετ' ἀνδρὶκὸν ἐνδυμα, ἐβρίσθησαν μεταξύ τῶν δύο. Εἴκοσι Βαρτουλέριοι περικύκλωσαν τὸν δὲν Ἀλβάρον, καὶ ἀποπλίσαντες αὐτόν, τὸν ἐδέσμευσαν, ὅτι ὁ στρατηγὸς Παύλος Τουδίλλας, ὁ Γούγγης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἶθουσαν· κεκαλυμμένος ἀπὸ αἵματα καὶ κόπης, καὶ «ἐξαστραλίσας τοὺς αἰχμαλώτους» ἐφώνησεν· «κανεῖς νὰ μὴ διαρῶγῃ» καὶ ἀνέβη πρὸς τὸν στρατηγόν· ἀμέσως ἐδέσθησαν ὅλοι μετὰ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ δὲν Ἀλβάρος. Μολοντοῦτο ὁ ταυρομάχος ὑπεσχέθη νὰ τὸν

ἐλευθέρωσιν, ἀφ' οὗ ἐπέλθῃ μικρά τις ἡσυχία. Ὁ γέρον μαρκέσιος, τραυματισθεὶς τὸ πρόσωπον, οἱ στρατιῶται καὶ οἱ προσκεκλημένοι, εἰς τὸν γάμον ἐκλείσθησαν ὅλοι εἰς τοὺς θαλάμους· ἀπὸ τὰς Κυρίας ἀφάρπασαν τὰ κοσμήματα καὶ τοὺς ἀδάμαντας, καὶ τὰς ἐκλείσαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. Τότε εἰσῆλθεν ὁ Ζωρράστρων, ὅστις ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὰ προχώματα, καὶ εἶπεν· « Στρατηγέ μᾶς διέφυγον ἱππῶται τινες, σπευδόντες ὅσον τάχιστα εἰς τὴν Σιδιλλίαν. » — « Διέγος » ἐφώναζεν ὁ Γούγγης με βροντώδη φωνή, « εἰς τὰ ἄλογα! εἰς τὴν πεδιάδα! » — Ὁ ταυρομάχος ἔτρεξε δίχως ἀναβολῆς, ἀλλὰ πρὶν ν' ἀναχωρήσῃ εἶπεν· « Ἀδελφε, μὴ λησμονήσῃς ὅτι ὁ Δὸν Ἀλβάρος καὶ ἡ Δόνα Μαρκίτα εἰς ἐμὲ, εἰς ἐμὲ μόνον ἀνήκουν. » — « Τὸ ἤξεύρω, τρέξε, » ἀπεκρίθη ὁ Γούγγης.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Διέγου, καὶ ὁ Παῦλος Τουδίλλας ἀρῆκε τὸ φρούριον μετὰ τὸ ἥμισυ τῶν λαφύρων αὐτοῦ, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ πλεῖστον Μοναστήριον, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐφοδεῖτο προδοσίαν. Ὁ Ζωρράστρων ἔμεινεν ὡς διοικητὴς εἰς τὴν ἑπαύλειν τοῦ μαρκείου Πουντάλης. Μόλις δ' ἀπεμακρύνθη ὁλέγα βήμα ὁ στρατηγός, καὶ τριμερὰ σιγῇ συνέβη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχαίου φρουρίου, προσελθούσα ἀπὸ τὴν φιλοχρηματικὴν τοῦ Ζωρράστρωνος. Ὁ γέρον μαρκέσιος ἐφημιζέτο ὅτι ἔχει ἀπειρα πλοῦτη, τὰ ὅποια ὁ Ζωρράστρων μ' ὅλας τὰς προσπάθειάς του μὴ δυνάτῃς ν' ἀνακαλύψῃ, ἐνόμιζεν ὅτι ὁ μαρκέσιος τὰ εἶχε κεκρυμμένα. Διέταξε λοιπὸν νὰ φερθῇ δέσμιος ἐμπροσθέν του, καὶ τὸν ὑπέλπισε μετὰ τρομέρωτάτας βασάνους, ἂν δὲν ἐμαρτύρῃ τοὺς θησαυροὺς του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ γέρον δὲν τῷ εἰδωκεν οὐδεμίαν ἀπάντησιν, διέταξεν ὁ ἀπὸνθρωπος νὰ τὸν δέστωσι χεῖρας καὶ πόδας μεσχοινίᾳ εἰς τοὺς ἀπέναντι ἀλλήλων ἱσταμένους στύλους τῆς αὐλῆς, καὶ νὰ τὸν βασανίσωσι ἀνηλεδῶς ἐν τούτοις ὁ μαρκέσιος ἐπέμεινεν εἰς τὴν σιωπὴν του. Ἡ Ζαλέα, ἥτις ἐν τῷ μεταξύ ἐπροσπύθει νὰ παρηγορήσῃ τὴν Δόνα Μαρκίταν, φρουρουμένην μετὰ τοῦ νομρίου της κατὰ διαταγὴν τοῦ Διέγου εἰς ἰδιαιτέρον θάλαμον, ὅτε εἶδεν ἐκ τοῦ παραθύρου τὴν πρὸς τὸν Μαρκέσιον ἀπανθρωπίαν τοῦ Ζωρράστρωνος, πλήρης ἀγανακτήσεως ἐπτόνησεν ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰ τὸν σώσῃ. — « Τοὺς θησαυροὺς σου! τοὺς θησαυροὺς σου! ἐφώναζε μανιωδῶς ὁ Ζωρράστρων, εἶδε μὴ, καὶ τὴν θυγατέρα σου καὶ τὸν γαμβρὸν σου θέλω βασανίσαι ἐμπροσθέν σου. » — « Τὰ πρόσωπα τῆς Μαρκίτας καὶ τοῦ Δὸν Ἀλβάρου εἶναι ἱερὰ, καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διέγου Τουδίλλα, » εἶπεν ἡ Ζαλέα μετὰ πλαστὴν ἰλαρότητα· « ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, Ζωρράστρων, χάρισάι μοι τὸν γέροντα μαρκέσιον. » Ὁ Ζωρράστρων, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἔτρεπε φοδὸν ἐρωτᾶ εἰς τὴν Ζαλέαν, ἐνόμισεν ὅτι εὔρε τὴν ἀρμοδίαν ὥραν νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ τὸ πάθος του, καὶ ἤρχισεν νὰ τῇ προτείνῃ αἰσχροὺς καὶ ἀσέμνους λόγους. Ἡ ὥρτια νεῆνις ἐπροσπάθησε κατὰ πρῶτον ἡσυχῶς νὰ τὸν ὑπενθυμίσῃ τὰ καθήκοντά του· ἀλλ' ὅτε ὁ κακουργὸς παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους ἐτόλμησε νὰ τῆς ἐπιβάλλῃ καὶ ὑβριστικὴν χεῖρα, ἡ νεῆνις ὑπερασπί-

σθη ἐαυτὴν ἀνδρείως, καὶ ἀνέκραξε μετ' ὀργάν· « Παρτουλείροι, ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶναι ἄπιστος, προδότης! θέλει νὰ μοὶ πωλήσῃ μετὰ τὴν τιμὴν μου τὴν ἐλευθερίαν ἐνός δυστυχούς, πρὸς τὸν ὁποῖον ὅλοι ὀφείλουμεν σέβας· θέλει... » Ἐνῶ εἰσέτι ἔκραζεν ἡ Ζαλέα, κίρνης ὁ Διέγος Τουδίλλας εἰσῆλθε μετὰ τοὺς ἱππῶτας του εἰς τὴν αὐλὴν. — « ὦ Κυρίε μου! ὦ σῶτέρ μου! » ἐφώναζεν ἡ Ζαλέα, « βοήθησόν μοι, ἐλευθέρωσέ τὸν μαρκέσιον, τιμώρησε τὸν ἄπιστον τοῦτον προδότην. » — Μὲ ἐν βλέμμα ἐνόησεν ὁ Διέγος τί συνέβη, ἐσπευσεν ἀμέσως εἰς τὸν μαρκέσιον, τοῦ ἔλυσε τὰ δεσμὰ, καὶ τὸν ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Ἡ Ζαλέα τῷ ἐδιηγῆθη συντόμως ὅσα διέτρεξαν εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ. Τριμεροὶ διαπληκτισμοὶ καὶ ὕβρεις ἐλάβαν τότε χώραν μεταξύ τῶν δύο τούτων ἀρχηγῶν, οἵτινες εἶχον ἤδη καταντήσῃ ν' ἀναστρώσῃ καὶ τὰ ζῖον των, ὅτε βροντώδης τις φωνή· « Ἠσυχάσατε, ἐδῶ εἰμαι ἐγὼ ὁ Γενικὸς στρατηγός σας, » ἐτρόμαξεν ὅλους.

Ὁ Παῦλος Γούγγης καταστρέψας τὸ πλεῖστον Μοναστήριον διὰ πυρὸς καὶ ζήφους, ἔβησεν κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμὴν, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν τρομερὰν συμπλοκὴν μεταξύ τῶν ἀξιωματικῶν του. « Συλλάβετε αὐτοὺς, καὶ ἀφοπλίσατέ τους, » εἶπεν εἰς τοὺς στρατιώτας. Ἀμέσως ἐξετελέσθη ἡ διαταγὴ του, καὶ οἱ δύο μαχόμενοι Ἀρχηγοὶ ἐτρέμον ἐνώπιόν του. Ἐρώτησε τὸν Διέγον περὶ τῶν φυγάντων ἱπποτῶν, καὶ ἅμα πληροφορηθεὶς ὅτι δὲν ἦδυνάθη νὰ τοὺς φθάσῃ, ἐσπευσεν εἰς τὸν σταθμὸν, διμοίρασε τὰ ἀποσπάσματα ἐπὶ τῶν προχωμάτων καὶ τοῦ φρουρίου, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αὐλὴν παρακολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἐπιτελεῖς του, διὰ νὰ διχάσῃ τὸν Διέγον καὶ τὸν Ζωρράστρωνα.

Ἀφ' οὗ τὰ πάντα λεπτομερῶς ἐπληροφορήθη, τὸν μὲν Ζωρράστρωνα κατεδίκασεν εἰς τὸν διὰ πυροβολισμοῦ θάνατον, τὸν δὲ ἀδελφὸν του Διέγον καταδίκασεν ἀπὸ ἀξιωματικῶν τοῦ ἱππικοῦ εἰς κοινὸν στρατιώτην, καταδικάσας αὐτὸν καὶ εἰς δεκατετραήμερον φυλάκισιν. Ἡ πρὸς τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀδελφὸν αὐστηρότης τοῦ Γούγγου ἔκαμε τοσαύτην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς στασιώτας, ὥστε κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ λάβῃ μέρος ὑπὲρ τοῦ Ζωρράστρωνος. Ἡ ἀπόφασις ἐμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως, ἀλλ' ὁ Διέγος ἀνέκραξε· « Κυρίε στρατηγέ! ἡ διαταγὴ σας αὕτη δὲν μοὶ ἀφαιρεῖ παντάπασι τὸ ἐπὶ τῶν δύο αἰχμαλώτων δικαίωμά μου· ὅλην τὴν νύκτα ἐπέρασα καταδιώκων τὸν κοινὸν ἐχθρὸν, καμμίαν ἄλλην ἀμοιβὴν δὲν ἀπαιτῶ παρά σοῦ, εἰμὴ ἀναβολὴν τῆς ἀποράσεώς σου διὰ μίαν μόνον ὥραν· καὶ ἀμέσως ἐφορήσατε εἰς τὴν Ζαλέαν, τὴν ἡρώτησε· « Ποῦ εἶναι ὁ Δὸν Ἀλβάρος Βάρρος; » — « Θεέ μου! ἀνέκραζεν ἡ Ἀθιγγάνη· πάλιν μάχη! πάλιν ἀγῶνας! Δι' ὄνομα Θεοῦ, ἡσυχάσατε πλέον! »

— « Ἀποκρίσου Ζαλέα! » εἶπεν ὁ Διέγος μετὰ ἀπειλητικὸν τόνον. — « Ἐδῶ εἶναι » εἶπεν ἡ νεῆνις, καὶ ἔδειξε τὴν φρουρουμένην θύραν διωματίου τινός. — « Ἡ δὲ Μαρκίτα; » ἠρώτησεν ὁ ταυρομάχος. — « Ἐδῶ εἶναι Κυρίε μου, ἐδῶ πλεῖστον του, » ἀπεκρίθη ἑντρομος ἡ

Ζαλέα. «Τοὺς διαβόλους!» ἐφώνησεν ὁ Ταυρομάχος, καὶ ἐπέδρασε ὡς μανιώδης εἰς τὸν θάλαμον· ἡ Ζαλέα εἰσῆλθε κατόπιν αὐτοῦ. Τρομερὸν θέαμα παρίστατο ἔνδον, ὁ μαρκίσσιος Πουντάλης ἔκειτο ἐπὶ τινος κλίνης καὶ ὑπέφερε πόνους ὀδυνηροτάτους· ἕνεκα τῶν ἀπανθρώπων βασάνων ἦσαν βεβλαμμένα ὅλα τὰ μέλη αὐτοῦ, εἰς πλεῖστα μέρη ἦσαν τεθραυσμένα τὰ ὀστά, εἰς ἄλλα ἦσαν μετατοπισμένα, ὁλόκληρον τὸ σῶμά του ἦτο κεκαλυμμένον μὲ πληγὰς· ἀνεστίναιζε βαρύνως, ἐνῶ ἡ Μαρικίτα ἐπλυνε τὰς πληγὰς του. Ὁ δὲ Δὸν Ἀλδάρος ἐκάθητο μὲ δεμένας τὰς χεῖρας εἰς μίαν γωνίαν. Ἀλλ' ὅτε εἶδε τὸν ταυρομάχον εἰσελθόντα ἐφώνησε μὲ ὀρμήν. «Τί θέλεις ἐδῶ; Ἀκόμη δὲν παρήτησας τὰ ἐπ' ἐμοῦ καὶ τῆς νύμφης μου ὑποτιθέμενα δικαιώματά σου;» — «Ἐρχομαι Κύριέ μου,» εἶπεν ὁ ταυρομάχος, «διὰ νὰ λύσω τὰ δεσμά σου, καὶ νὰ ἀντιπαλαίσω πρὸς σὲ μὲ ὅπλα τῆς αὐτῆς ἀξίας.»

«Διέγο! Διέγο!» ἐφώνησεν ἡ Μαρικίτα συγκεκινημένη. «ἤδη ἐξασπνίσατε τὸν πατέρα μου, μὴ θελήσης, παρακαλῶ, νὰ φονεύσης καὶ τὸν συζυγόν μου.» — «Ὁ Κύριος Βάρρος δὲν εἶναι ἀκόμη σύζυγός σας!» εἶπεν ὁ Διέγος. — «Ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, συμπάθησέ με!» — Ἡ Ζαλέα ἐπίσης παρεκάλει τὸν ταυρομάχον μετὰ δακρύων νὰ παραιτήσῃ τὸν σκοπὸν του. — «Μαρικίτα τί ζητεῖς ἀπ' αὐτόν;» ἀνέκραξεν ὁ Δὸν Ἀλδάρος· «δὲν θέλω οὐδεμίαν χάριν ἀπὸ τοιοῦτον ἀνθρώπου, ἂν μοῦ λύσῃ τὰ δεσμά, ἀξίζει νὰ ἔλθω εἰς χεῖρας μετ' αὐτοῦ.» Τότε ἐσήμανεν ἡ ἐνδεκάτη ὥρα.

«Κύριε, εἶπεν ἡ Ζαλέα πρὸς τὸν Διέγον, ἀκόμη ἔχετε μίαν ὥραν καιρόν· ἀκουσέ με. Ὁ Δὸν Ἀλδάρος ἀνέκει εἰς σέ, λύσε τὸν χωρὶς τινος συνθήκην, φανοῦ μεγαλόψυχος εἰς τὸν ἐχθρόν σου, εἰς τὸν ἀντεραστήν σου, σύντρεξαι εἰς τὴν εὐδαιμονίαν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷς.» — «Ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ!» εἶπεν ὁ Διέγος. — «Μολοντοῦτο θυσίασαι τὸ μίσός σου, τὴν ζηλοτυπίαν σου, τὴν ἀγανάκτησίν σου, διὰ νὰ τὴν κάμῃς εὐτυχῆ.» — «Καὶ πάλιν σὲ λέγω, ὅτι τὴν ἀγαπῶ!» εἶπεν ὁ Διέγος. Ἡ Μαρικίτα πλήρης φρίκης ὑπεχώρησεν ἀπ' αὐτόν. — «Καὶ ἐγώ,» εἶπεν ἡ Ζαλέα, «καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ. Διέγο! σὲ ἀγαπῶ ὡς εὐπειθεστάτη θεράπαινα, ὡς θυγάτηρ, ὡς ἀφωσιωμένη ἀδελφὴ, ὡς ζηλότυπος ἐρωμένη, σὲ τὸ λέγω ἤδη ἀνευθριάστως, καὶ μολοντοῦτο ἀπείρους κόπους κατέβαλα διὰ νὰ πείσω τὴν Μαρικίταν νὰ σὲ ἀγαπᾷ.» Ἡ εὐγενὴς νεάνις ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἀθιγγάνης, καὶ τὴν ἐρέλησε. «Ἀδελφέ μου Διέγο, εἶπεν ἔπειτα, πιστευσέ την, ἀκουσε τὴν φωνὴν τῆς ἀγάπης, ἀκουε τὴν φωνὴν τῆς τιμῆς! φανοῦ μεγαλόψυχος! περιφρόνησον τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως καὶ τῆς ζηλοτυπίας! σὲ ὁμολογῶ τὴν καρδίαν μου, ὅτι ἀγαπῶ περιπαθῶς τὸν Δὸν Ἀλδάρον.»

Ὁ ταυρομάχος συνεκινήθη ἀπὸ τοὺς λόγους τούτους, ἔτρεμεν, μετ' ἀμυχανίας ἵστατο· τέλος ἔλαβε μικρὸν τι κλειδίον, τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν Ζαλέαν, καὶ εἶπεν· «λύσε τὰ δεσμά τοῦ Δὸν Ἀλδάρου. Ἡ Ἀθιγγάνη ἔλυσε τὰς σιδηρὰς ἀλύσεις, καὶ διέκοψε τὰ σχοινία, μὲ τὰ ὅποια ὁ Δὸν Ἀλδάρος ἦτο δεμένος. Οὗτος δὲ σηκωθείς εἶπεν εἰς τὸν ταυρομάχον· «δὲν δέχο-

μαι οὐδεμίαν χάριν, ἐπειδὴ δὲν ἐπραξα κινὲν κακούργημα, εἶμαι πρόθυμος νὰ πολεμήσωμεν.»

«Μὴ! μὴ! Ἀλδάρ, ἀνέκραξεν ἡ Μαρικίτα, «μὴν ἀκούῃς τὸ αἶσθημα τῆς ἀνδρείας! Ἡ πράξις τοῦ Διέγου εἶναι εὐγενής. Μὴ λησμονήσης ὅτι αὐτὸς ἔσωσε τὸν πατέρα μου ἀπὸ τὰς χεῖράς των.» — Μὴ τὸ κάμῃς Κύριέ μου, λάβε συμπάθειαν δι' ἐμέ.» ἔλεγεν ἡ Ζαλέα. Ὁ δὲ ταυρομάχος εἶπε· «Κύριε Ἀλδάρ, ἔλυσα τὰ δεσμά σου, τώρα ὑπάγω· ὁ καιρὸς μὲ βιάζει· μετὰ μίαν ὥραν δὲν εἶμαι ἐλεύθερος πλέον, σὲ περιμένω εἰς τὴν ἔξω αὐλὴν, ὑποκάτω τῶν προχωμάτων, εἰσαι ἐλεύθερος νὰ μ' ἐνταμώσης, ἢ ὄχι. Ἴδὲ Μαρικέτα πόσον ἰσχύει ὁ πρὸς σὲ ἔρω μου.»

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε συγκεκινημένος εἰς ἄκρον· αἱ δὲ δύο νέαι ἐκράτουν τὸν Ἀλδάρον, ὅστις ᾔθιλε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. — «Ἄ! μὴν ὑπάγῃς εἰς ταύτην τὴν μονομαχίαν, Κύριέ μου, ἔλεγε κλαίουσα ἡ Μαρικίτα, «μὴν ὑπάγῃς, μὴ!» ἔλεγον καὶ αἱ δύο νέαι ῥιφθεῖσαι εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, «εἶδε μὴ πάτησαι πρῶτον τὰ σῶματά μας.» — «Μὴ! μὴ! σὰς ἐξορκίζω εἰς πᾶν ὅτι ἔχετε ἰσὺν,» ἀνέκραξεν ὁ Δὸν Ἀλδάρος, «μὴ μ' ἐμποδίζετε! πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς μου, θέλω τὴν μονομαχίαν ταύτην· πρέπει νὰ...» «Εἰς τὰ ἄπλα Βαρτουλέροι» ἀνεβόησεν αἴρνης ἡ βροντώδης φωνὴ τοῦ Παύλου Γούγγου τοῦ στρατηγοῦ τῶν στασιωτῶν, διότι οἱ σκοποὶ ἀνήγγειλαν ὅτι ἐπὶ τῇ ὁδοῦ τῆς Σεβιλλίας ἐφάνησαν ἑνοπλοὶ ἄνδρες. Τότε εἶπεν ἡ Ζαλέα πρὸς τὴν κόρην τοῦ μαρκισίου Πουντάλης. «Τώρα εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ γενῇ ἡ μονομαχία· ἀναμφιβόλως θὰ γίνῃ τρομερωτάτη συμπλοκή. Προσπαθήσατε νὰ φύγητε μετὰ τῆς ταραχῆς. Ἐγὼ ἐν τούτοις θὰ καταβάλω πάντα κόπον διὰ νὰ ἐλευθερώσω τοὺς ὑπηρέτας ὑμῶν.»

Ἡ Μαρικίτα τὴν νύχαισθησεν ἐνδομύχως.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΤΗΣ

ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ.

(Συνέχεια. Ἰδε Φυλλ. ΟΔ').

Ὁ τόπος περὶ οὗ πρόκειται εἶχεν, ὡς δυσχυρίζονται τινες, ἰδίους ἐπισκόπους· τὴν δὲ διδομένην περὶ τούτου ὑπ' αὐτῶν ἀπόδειξιν (37) δύναται τις νὰ ὀνο-

(37) Δηλαδή τὴν ἐξῆς ἐν τῷ ἔτει 692 συνοδικὴν ὑπογραφὴν· «Γεώργιος ἀνάγιος Ἐπίσκοπος Χερσῶνος (καί) τῆς Δώραντος,» παρὰ Δεκιενίφ, Τόμ. I. σελ. 4329.